

Hakkın Sesleri / Âyet Meâli (Âl-i İmrân, 26)

“Yâ Muhammed, de ki: “Ey mülkün sâhibi olan Allah’ım, Sen mülkü dilediğine verirsin; Sen mülkü dilediğinin elinden alırsın; Sen dilediğini azîz edersin; Sen dilediğini zelîl edersin; hayır yalnız Senin elindedir; Sen, hiç şüphe yok ki, her şeye kâdirsin.” (Kur’ân, Âl-i İmrân, 26)

İlâhî, emrinin âvâre bir mahkûmudur âlem; Meşiyet sende, her şey sende... Hiçbir şey değil âdem! Fakat, hâlâ vücûd isbât eder, kendince, hey sersem! Bugün, üç beş karış toprakta varlıktan vururken dem; Yarın, toprak kesilmiş varlığından fıskırır mâtem!

İlâhî, “Mâlike’l-Mülk’üm ” diyorsun... Doğru, âmennâ. Hakîkî bir tasarruf var mıdır insan için? Aslâ! Eğer almışsa bir millet, edip bir mülkü istîlâ; Eğer vermişse bir millet bütün bir mülkü bî-pervâ; Alan sensin, veren sensin, senin hükmündedir dünyâ.

İlâhî, en asîl akvâmı alçaltırsın istersen; Dilersen en zelîl eşhâsa izzetler verirsin sen! Bu haybetler, bu hüsrânlar bütün senden, bütün senden! Nasıl tâ Arş’a yükselmez ki me’yûsâne bin şîven? Ne yerler dinliyor, yâ Râb, ne gökler, rûhum inlerken!

Şu sessiz kubbenin altında insandan eser yokmuş! Diyorduk: “Bir buçuk milyar!” Meğer tek bir nefer yokmuş! Bu hissiz toprağın üstünde mazlûmîne yer yokmuş! Adâlet şöyle dursun, böyle bir şeyden haber yokmuş! Bütün boşlukmuş insanlık: Ne istersen, meğer yokmuş!

İlâhî, altı yüz bin müslüman birden boğazlandı... Yanan can, yırtılan ismet, akan seller bütün kandı. Ne ma’sûm ihtiyarlar süngüler altında kıvrandı! Ne bîkes hânümanlar işte, yangın verdiler, yandı! Şu küllenmiş yığınlar hep birer insan, birer candı!

Sabâhü'l-hayr-ı hürriyyet, ilâhî, leyl-gûn oldu,
Karanlık bir hezimet her taraftan rû-nümûn oldu!
Şehâmet gitti, gayret söndü, kudretler zebûn oldu.
O mevcâ-mevc sancaklar ne müdhiş ser-nigûn oldu!
Sükûtun dehşetinden kalb-i rahmet, belki, hûn oldu:

Ezanlar sustu... Çanlar inletip durmakta âfâkı.
Yazık: Şark'ın semâsından Hilâl'in geçti işrâkı!
Zaman artık Salîb'in devr-i istîlâsı, ilhâkı .
Fakat, yerlerde kalmış hakların ferdâ-yı ihkâkı ,
Ne doğmaz günmüş ey âcizlerin kudretli Hallâk'ı !

İlâhî, Şer'-i ma'sûmun şu topraklardı son yurdu...
Nasıl te'yîd-i kahrın en rezîl akvâma vurdu?
Evet, milletlerin en kahbesinden , üç leîm ordu,
Gelip tâ sinemizden vurdu, seyret hem, nasıl vurdu:
Ki istikbâl için çarpan yürekler ansızın durdu!

Tecellî etmedin bir kerre, Allah'ım, cemâlinle!
Şu üç yüz elli milyon rûhu öldürdün celâlinle!
Oturmuş eğlenirlerken senin -hâşâ- zevâlinle,
Nedir ilhâdı imhâlin o sâmit infiâlinle?
Nedir İslâm'ı tenkîlin bu müsta'cel nekâlinle ?

* * *

Sus ey dîvâne ! Durmaz kâinâtın seyr-i mu'tâdı.
Ne sandın? Fıtratın ahkâmı hiç dinler mi feryâdı?
Bugün, sen kendi kendinden ümîd et ancak imdâdı;
Evet, sen kendi ikdâmınla kaldır git de bîdâdı.
Cihan kânûn-i sa'yin, bak, nasıl bir hisle münkâdı!
Ne yaptın? "Leyse li'l-insâni illâ mâ-se'â" vardı!..

30 Muharrem 1331

27 Kânûnievvel 1328

(9 Ocak 1913)

